

PORQUE ME DA LA GANA NATUKA HONRUBIA

Del 21 de DESEMBRE de 2023 al 3 de FEBRER de 2024

Inauguració: 21 de Desembre a les 18h

Fantasia real en tres espais

I totés un, el conscient, l'inconscient i la purificació de l'art. Mire'ls bé. Ull amb els cartellets. No s'oblidi de la por. Tinga en compte a l'altre/a, i pose un enteniment a circular per a inquirir a l'equilibri de l'ordre dels cicles eterns.

Ací, una exposició amb obres, llegendes i escultòrics despertars. Animals, joguines, nounats, en vasos comunicants. Material sensible i delicat revelat, obert en canal, sense engany. A vegades somriuen, encara que no es veja; a vegades, encara que no es llija. A vegades, encara que faça mal. En el dilema entre pintura i literatura hi ha continuïtat del contingent del llenguatge al llapis. L'origen, que modela i solta la mà, que no va sola. És Natuka Honrubia. Recorden el seu nom i la seua exposició al públic perquè és de tot; vida, real, monstruosa?, menys un adorn.

Perquè em dona la gana o sobre l'assoliment d'eixir del món particular podria ser un mapa amb senderols, que una xiqueta albira amb ulleres netes malgrat les merdes. O per elles. Una dedicació d'artista, a contemplar en el seu detall mentre s'assisteix des de lluny, perquè de veritat, que està molt a prop. En cas contrari, es corre el risc d'interpretar qualsevol perspectiva sense l'altra, la qual cosa com, ja se sap, porta a les inadvertències.

Un interpel·lar la coerció, que és pitjor invisible, amb la valentia i el desig que vosté dorma bé. Què serà això que calga explicar res quan a una li toquen els nassos. Era una vegada un amor a primera vista. Un vull al vol amb la primavera en flor quan, de sobte, un torçó, i es posa a ploure. Una historia amb el que ve després, i sempre torna, quan les sensacions serpentegen enrotllades en un joc de daus; cosida entre la lleugeresa i el gir del destí, que encén la metxa vida rere vida. Tot perquè les anemones dels fons malbaraten sal marina i al·leluia!

Éssers, a la fi, vius en una interpel·lació. Un art a la recerca de caps que funcionen, jugant al no val esborrar quan s'escolta i s'atén i entén, i atrevir-se és un galó. Contant històries que no estan fetes sinó per a quasi algú. A mi no em tornes a estafar amb eixe conte, podria cantar la veïna. Com vols que et vulga, si no estàs ací, eixa melodia. Són retalls que sorgeixen i s'apoderen sense rendir comptes. Encara que, o perquè és inevitable que un llenguatge emulsione a un altre, què sinó un collage al nostre temps per a prendre el que requereix observar, respirar profund i trobar calma, tota sola o en companyia, pescant la plàstica, que la peça té valor sense justificació escrita.

En primer lloc, és precisa en la creació i dedicació, i la llibertat que requereix l'avinguda sense revers. En primer lloc, és vivència que escolta els objectes, les seues divergències entre el que és pla i les dimensions. Sense significat. I en primer lloc, hi ha diàleg entre l'imaginat i les existències.

Obstinació, tantes vegades en el supermercat a la recerca de solucions per a resoldre el quadre i acoblar materials, en un primer moment, en la superfície... Tècnica? Entre els uns i el cap de Pluto sense deixar d'atrevir-se amb el seudimoni. A debatre si el revers de la cognitiva és un àngel. La seua núvia, està documentat, és més llarga que alta.

Sempre dona resultats mirar dins del cap lleialment. En els eixamples es comparteix el fracàs que implica el terror, la qual cosa anirà resultant un privilegi. I ací, a la recerca de paper, a fer bon ús del fer mentre sonen Els Chungitos.

Des de *Dotze homes sense pietat* a *La nit cau sobre Manhattan*, en la base de la cartellera tal dia com hui potser algú pot apreciar el *Criticalcare*. I només llavors veuran a dones implicades en jocs de xiquets. Advertisca's vosté, que no s'atreveix a mirar. Prenga's el seu temps, perquè hi ha coloreig. Verd que et vull verd. I tot és un, el conscient, l'inconscient i la purificació de l'art sense engany.

María Tomás. Escriptora.